

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 frt.
Nagyedévre . . . 1 frt.

Megjelenik e lap hetenkint
vasárnap, egy íven.

E lap szellemi részét illető
közlemények a szerkesztő-
séghez, a pénzügyi részét
a kiadó-hivatalhoz külden-
dők.

Szentési Lap.

Vegyes tartalmu hetiközlöny.

Hirdetési árak:

A három hasábra terjedő
petitorsorért egyszeri hirdetés
nél 18 kr., a két hasábosért
12 kr., az egy hasábosért
6 kr. számítottatik.
A „Nyilt-tér”-ben a három
hasábos petitorsor igtatásdíja
15 kr. o. 4.
Bélyegdíj minden egyes be-
igtatásnál 30 kr.
Bérmentetlen levelek nem
fogadtatnak el.

A helybeli nőegylet föladata.

(—cs—) E lapok hasábjai annyit foglal-
koztak már a fönt irt témával, hogy valóságos
merészség kell ahhoz, ha valaki mégis újólag
föleleveníti a tárgyat. Unalmas senki sem szívesen
szeret lenni. Egy körülmény van, amely
kiment.

Szükségtelen hosszasan magyarázgatni,
k e lap t. olvasói, hány egyeletet buktatott
már nálunk a közöny. Némely még em-
bryában meghalt; másik születésekor nyomor-
rék lett; — nem is soká élt; ismét másik fényes
reményekkel kecsegtetve lépett ki az életbe, —
megbukott; van olyan is, mely létezik, de, mely-
ről pusztán csak annyit tudunk, hogy létezik.
Jól esik ezért, ha még annyiszor ismétlésekbe
bocsájtjuk is, csak egyszer jegyezhesünk
föl valami üdvöst, nemest.

Kész örömmel mondhatjuk el, hogy a hely-
beli nőegylet jelét adta már is létezésének.

A nőegyletnek városunkban missiója van.
E missió terhes; lényegében nemes. Társadalmi
életünket kell mindenek fölötte lábra állitania. Ne
mosolyogjanak t. uraim fölötte; komolyan mon-
dom én ezt. Hol társadalmi élet van, ott ered-
ményt sokkal könnyebb fölmutatni. Tudjuk ezt
mindnyájan, miért. Nálunk ez nincs; s elég bá-
tor vagyok kimondani, hogy — az eddig törté-
tétek után ítélve, — férfiak nem is teremtik
azt meg soha. Sajnos, de igaz! Tétettek kísér-
letek; hanem a közöny, a félreértés halomra
döntötte a jóakaratot. Példákat szükségtelen idéz-
nem; tudja mindenki, hova célozok. — És ama
missió megoldásának mikéntjét minek írjam én?
Azon t. ügybuzgó nők, kik e jótékony egyelet
élén állanak, jobban ismerik a teendőket; bizton
tudom, hogy kezökben az ariadnei fonál, mely
őket a járatlan s néhol a roszakarat töviseivel
beszórt úton biztosan vezetni fogja. Nem taná-

csokat osztogatni, pusztán csak annyit akarunk,
hogy gondolkozzunk mindnyájan fölötte.

Viszonyainkat ismerve, tartózkodás nélkül
kimondhatom, hogy a nőegylet második nagy
teendője a drága divat-majmolás (bocsánat!)
megszüntetése. Ez ugyan, ha az első, föföladatot,
megoldania sikerült, könnyebben keresztülvihető.
Mindem tekintetben a vezérszereplőktől függ, ho-
gyan oldják meg e kényes kérdést. Ha náluk
jóakaratot, ügybuzgalmat tapasztalunk, ha tud-
juk, hogy nem hiú kérdés vezérli elhatározásuk-
ban, — erről pedig meg lehetünk győződve, —
bizton mondhatom, készségesen fogja mindenki
követni őket, s a kellő respectivitas nem marad-
hat el. Tudom, mi a jelentősége e szónak: kez-
deményezni; de végre is, ha mindenki vissza-
riadna, akkor csak e gnoma igazsága marad
fönn: ki soha nem kezd, soha nem is végez.

Hazánk minden vidéken a jelszó: takaró-
kosság, szorgalom! a tömörülés! Mi magyarok
pusztán luxus cikkeért 12 millió frtot dobunk
ki az élelmes külföldnek. Szükséges ez? Csak
szemeinket hizlaljuk vele. S ki kezdeményezhet
e tekintetben? A nők; a nők közötti is sikeresen
a nőegyletek. Nem elégedhetünk-e meg a —
bár csekélyebb minőségű — hazaiakkal akkor,
midőn látjuk, hogy föltartóztathatlanul rohanunk
az örvénybe, ha úgy az állam, mint az egyesek
által eddig követett tendentia vezérli ezután is
elhatározásunkat?

Itt az ideje, hogy komolyan fontoljuk meg
helyzetünket.

Mindezeket és még sok egyebet is csak
a jövő, — s bár mondhatnám, a közel jövő —
fogja révparthoz juttatni.

De van már egy csalhatatlan jel, melyről
a lelkes nők fáradozásaira vonunk következtetést.
A napokban nyitják meg ünnepélyesen a kis-
dedővodát. — A felekezetek, városunk tanácsa

kivetették nyakukból e kötelességszerű terhet.
Sok tekintetben igazságuk is van. A gyermekek
első neveléséről az anyák tartoznak gondoskodni.
Elismerésül legyen mondva, be is látták ezt, s
nem is késtek a kivitel módozataihoz fogni. A
jótékonyaság oltárát adományokkal díszítették föl;
filléreket adtak össze, melyek külön-külön cse-
kélyek, együttvéve pedig összeget tesznek. No,
meg néhányszor táncoltunk, hangversenyeztünk
a „kisdedekért.” — Éu egyáltalában nem va-
gyok nagy ellensége, ha olykor-olykor valaki
szórakozást keresne, ilyen multságokra adja fe-
jét, vagy talán pénzét. A test is megkívánja a
magáét. De, ha társadalmi életünk volna, szük-
ségeltetnék-e e gyakori multság? A szórakozást
egymás körében föltalálnók s így többet áldoz-
hatnánk a jótékonyaságnak.

Ezt is majd meg fogjuk érní.

A lelkes nők minden téren kezdeményezni
fognak, s mi szívesen követjük őket. Mindegy,
ha szégyenelni kell is magunkat; az álszégyent
félre kell tennünk.

Mi a nőegylettől nagyon sokat várunk. Mi
is, de az utókor annál inkább hálás tisztelettel
fog gondolni a lelkes kezdeményezőkre.

Az érdekeket így apránként, ha tökéletesen
kiegyenliteni nem is, de bizonyára szelidíteni,
túlkapásaikon akadályozni lehet.

Még egyet szükségesnek látok megjegyezni.
Ne dobjunk oda nagy hetykén: na lássuk, mit
tud a nőegylet. Bárkitől jöjjön ily nagy, kétség-
telen jelét adja a valóságos rossz akaratnak. Mind-
annyiunk támogatására szükség van, hogy ered-
ményt legyen képes fölmutatni. Az emberi tár-
saságban mindnyájan egy-egy kis gépszerkezet
vagyunk. Egyik a másikat hozza mozgásba, az
egész gép sikeresen csak úgy működhetik.

TÁRGA.

A KALÓZ.

Beszély.

Irtá: Golenich Ferenc.

(Folytatás.)

Ugyanekkor jött eléjük Block kapitány s a hajó
szerencsés kiépítettéséről vitt hirt. Miss Ella azonban
nem igen örült e tudósításnak, mert bár egyrészt ki-
békült helyzetével, másrészt mégis utoljára találkozni
ohajtott Lorisonnal.

Georgine jól tudván, hogy e nőnek Lorisonnal
gyöngéd szerelmi viszonya volt, tartóztatá őt s így szó-
lott hozzá: Én, mint Lorison kapitány neje, kérem önt,
várná be megérkezését. A miss jól tudja, ha nem bűn-e
egy család boldogságát a visszahozhatlanért föláldozni.
Nem vagyok féltékeny, annyira nem, mikép barátnő-
mtől is kérve fogadom. Tekintse e fiúcskát, miss, ennek
még nevelő atya kell. Nemde miss, ön föl tudja fogni
egy anya keservét?

Georgine oly bensőleg szólott, hogy Ella önkény
telenül kezét nyújtá neki. Majd csodálkozva tekintett
az asszonyra, midőn az nehéz sohajban jegyzé meg:
Hisz voltam én is boldogtalan sokáig, higgye el, igen
sokáig!

A „Neruda” még az nap elutazott. Miss Ella Ge-
orgine unszoló kívánságára a gyarmaton maradt. Amint
Lorison kapitány észrevéve, hogy a hajó eltávozott,
azonnal a sziget felé vitorlázott s kikötött. Mikor
Georgine jönni látta őt, miss Ellát a mellékszobá batolva,
így szólott: Hallgassa meg, nem volna-e bűn ily bol-
dagságot boszújának föláldozni!

Néhány perc múlva Lorison belépett. Kedvetlen
volt, arca szokatlanul halvány. Keblére ölelte Georginét
s rebegé: Oh Georgine, láttam őt, láttam miss Ellát,
a régi fájó seb ismét megújult. Szerettem őt, s most?
Ne itélj el te sem, a férfiu oly nyöngé. Elutazott?

— Nem, ő itt maradt.

— Ugy-e, szemrehányó tekintetét akarja felém
fordítani? Érzem, tudom, a hibás én vagyok. Isten ve-
led Georginem, én irtózom haragos tekintetétől.

— S ha ő elfeledné szerelmét?

— Ne hidd azt! Ő valóban nekem élt, föláldo-
zott volna értem mindent, életét, vagyonát. Ily szere-
tet után a feledés nehéz.

E pillanatban a mellékszobá föltárván, a szobá-
ban miss Ella állott. Jobbját Lorison felé nyújtá. Né-
hány percig küzdött önmagával, majd erőt vett szen-
vedélyén s reszkető ajakkal rebegé: Jól mondta ön!
oly szeretet után, miő enyém, a feledés nehéz, csak-
nem lehetetlen. De felednem kell! Éljen ön családjá-
nak, de ne feledje el a szegény miss Ellát, soha, soha!

A zokogás elfojtá beszédét. Aztán maga mellé
vonta őt a pamlagra s folytató: Legyen ön férfias, mint
eddig volt. Bár nem vagyok többé szerelmese, mindig
büszke leszek arra, ha őnt, mint egykori jegyesemet
netalán említenék. A szeretet nem kíván szerelmet, aján-
dékozzon meg legalább szeretetével!

Lorison merően tekintett a nőre. A halvány arc
pillanatra elpirult. A miss keze után nyúlt, ajkához vonta,
s lassan suttagá: Oh ne alázzon meg!

— Nem, kapitány! Igyekszem erős lenni. Én csal-
lódásomban is boldog akarok lenni, boldog kell, hogy
legyek; az igazi szeretet nem változik a balsors vég-
telenében sem. Végre is, ennek így kellett lenni!

— Tudom miss, tudom!

Georgine szólanul nézte e jelenetet, miss Ella
helyébe képzelte magát, reá gondolt mult keserveire,
mintegy följultak lelkében átélte fájdalmai. Hallotta a
leány lemondását, beismerte annak rendkívüli szerete-
tét, oda rohant a misshez, keblére ölelte őt, s könyök
közt kéré: Ertem, értem kell, hogy megbocsásson neki!

— Igen, missis, — mondá a leány — de ő ba-
rátom marad! Midőn lemondó levelét elolvastam, szí-
vem csaknem megszakadt. Miért irt s nem jött? Hisz,
ha parancsolná, feledjem őt, megtenném, egyetlen pillá-

natom vele már egész boldogság volt. Vártam őt, de
hasztalanul! Iszonyu terv fogamzék bennem, atyámat
elhagyám érte, s fölkeresésére indultam, pedig tudtam,
hogy egyedül, a tengeren hiába keresem őt. A vélet-
len vihar ide vetett s bevégzém kutatásomat. De atyám,
atyám!

— Maradjon itt addig, mig atyja megboosáthat
önnek. Igérje meg ezt Ella, kérem, . . . tegye meg!
— Jól van, Lorison, maradni fogok! Én bár fájd-
alom van keblemben, mégis küzdök azt le. Legyünk
vigak, azt mondják: az idő legjobb orvosa a fájdalom-
nak. Látják, már mosolygok.

Pedig köny csillogott szemeiben, úgy erőltette a
mosolyt.

Aztán a tengerpartra mentek. Elgyönyörködtek
az iszonyu víztömegben, melynek sikkja mint tükör csil-
logott nap sugaraitól.

— Tetszik önnek a tenger? kérdé Lorison Ellától.

— Végtelenül! Midőn tudtam, hogy ön rajta ha-
józik, úgy irigyeltem. Ugy-e, hiú ábránd volt? En a
tengert iszonyúsága dacára, önért most is szeretem!

Lorison nem tudott szólani, érezte lelkében azon
megaláztatást, mely a nő édes szavaiban rejlett. Egy
benső küzdelem munkált benne!

Atkies néhány lépésnyire állott tőlük. Hallott min-
dent. Előtte a leány valami fűnségesnek tetszett, kez-
dette azt szeretni.

Midőn sétájukból visszatértek, Lorison kedvetle-
nül hagyá el a lakot, össze-visza bolyongott a szigeten.
A régi megcsalatott kedves arca szüntelenül üzé őt, attól
menekülni nem tudott. Szeretve kerülte az édes otthon.
Csak másnap tért haza. Ez éj nagy batással volt reá.
Georgine hagyta őt gondolkodni, olykor vigasztalá,
nehogy az ugy is rideg férfiu búskomorra válják.

Pár hét múlva Lorison hajóra ült, s a matrózok
lelkes „hurrah”-jai között New-York felé hajózott.
Október 26-án a Lighth-streetnél kikötött.

* * *

Szegedi kiállítási közlemények.

— A szegedi közkiállítás érdemében van szerencsénk a t. hazai közönséget értesíteni, hogy számos oldalról hozzánk érkezett megkezdések folytán a bejelentési határidő június hó 20-ig, a tárgyak beküldésének határideje pedig augusztus 10-ig meghosszabbított. Midőn tehát a hazai közönség becses figyelmét ismételtén föl hívjuk ezen fontos hazai közkiállításra és a termelő-közönséget minél tömegesebb részvételre ujjal föl kéri, hazafiúi bizalommal fordulunk a kiállítási ügy érdekében buzgó vidéki bizottságokhoz és férfiakhoz és ez uton is föl kéri őket, hogy az egyes vidékek arányos képviseltetése érdekében tovább működni és a bejelentéseket hozzánk hováhamarabb beküldeni sziveskedjenek, mert a térbeosztási munkálatok s a t. a központi bizottság részéről sürgős intézkedést és munkálkodást követelnek. A szállítási engedélyek mikénti fölhasználására és egyéb, a kiállításra vonatkozó értesítéseket a bizottság a hazai lapok útján — jó levele — fogja a közönségnek tudomására hozni.

Szeged. 1876. május végén.

Gelléri Mór,
kiállítási titkár.

Bakay Nándor,
végreh. bizotts. elnök.

Fölvívás.

E lap mult számában fölvívást tettem közzé, melyben az ez évi szegedi országos kiállításon való részvételre kértem a helybeli iparos- és gazdáközönséget.

Most, miután a fentebbi értesítésből kitűnik, hogy a bejelentési határidő június 20-ig hosszabbított meg, és e bizottság, mely elnöklétem alatt működik, immár az általános ipartársulat ugyanilyen bizottságát is magában foglalja, ismételtén figyelmébe ajánlom e körülményt és multkori fölvívásom itt közlendő részleteit mindazoknak, kik Szegeden mint kiállítók akarnek megjelenni.

(NB. A kiállítást megelőzőleg, a kiállításra bejelentett gazdasági nyerstermények, u. m. gabnaneműek, gyapjú, toll stb., gazdasági hasznos állatok, és végre bármiféle kézi iparkészítmények itt helyben rendezendő fiók-kiállításon fognak közszemlére kivetetni, és ezeknek a szegedi kiállításra együttesen, a kiállító költségén leendő elszállítása, valamint ott kellőképp leendő elhelyezése iránt az intézkedések az itteni fiók-bizottság által eszközöltetni.)

Figyelmeztetnek végre mindazon iparosok, akik netalán kiállítani szándékoztak kézi iparcikknek előállítására és ezeknek a kiállításra való elszállítására megkívántató költségeket, korlátolt

anyagi helyzetüknél fogva, netalán előállítani nem képesek, hogy ezen körülményt is, a kiállítási szándékolt kézi iparcikknek határozott megnevezése mellett, a polgármesteri hivatalban június 15-ig szintén jelentsék be a végből, hogy a kívántató költségeknél a város pénztárából való földözése iránt annak idejében intézkedni lehessen.)

Szentesen, 1876. május 26. Kristó-Nagy István, polgármester, mint a szentesi kiállítási bizottság elnöke.

Polgármesteri jelentés

az ideai árvízveszélyről.

(Folytatás.)

A bizottság úgy éjjel, mint nappal egyiránt lakadatlanul teljesítette a reá bizott föladatát, folytonosan intézkedvén a kívánt munkaerő kirendelése és a szükségelt védanyagok beszerzése fölött; hogy pedig nehéz föladatát minden irányban annál biztosabban és gyorsabban megoldhassa, kebeléből egy szűkebb körű általános bizottság neveztetett ki, névszerint: Kr. Nagy István elnökléte alatt, Harváth Ferenc, Sonnenfeld Sámuel, Balogh János, Albertényi Antal és ifj. Bartha János vészbizottsági tagokból álló, föladata lévén ezen bizottságnak az általános intézkedéseket megtenni arra nézve, hogy a munkaerő kirendelése és a megrendelt védanyagok beszerzése erélyesen és pontosan eszközöltessék, mi végből egész napokon át a város ház tanács-termében tartózkodik, esténként pedig gyűlést tartván, a nagyobb számú vészbizottságnak eljárásukat bejelentették.

Fönt leirt módon a védelmi munkálat egész április hó 3-ig folytonosan eszközöltetett; de miután a még mindig rohamosan növekedő vízzel a töltés-magasítási munkálat a nagy erőmegfeszítés mellett is alig volt képes lépést tartani, habár a lakosság folytonosan dobzó, híresztelés, falragaszok általi fölvívások, házaként katonasággal való szőlítés által serkentetett és kényserített munkára, mégis, minthogy voltak olyanok, kik nem tekintve a mindent rombolással fenyegető veszély nagyságát, a védelemtől visszahúzódtak, míg mások a legnagyobb szorgalommal, félretelve anyagi érdekeiket, siettek a vész helyére gyalog és igás erejükkel; — kénytelen volt a vészbizottság szigorúbb rendszabályokhoz nyúlni, kötelezven a csak egy házzal bírókat egy gyalog, $\frac{3}{4}$ telek földig terjedő földbirtokokkal bírókat egy igás, az ennél nagyobb birtokokokat 2 igás, és a még ennél nagyobb birtokosokat 2 gyalogos és 2 igás napszámoknak kiállítására, még pedig az úgynevezett poleták általi egyenkénti fölvívásokkal, oly hozzáadással, hogy minden elmulasztott gyalog napért 2 frt, igás napért pedig 5 frt. pénzbiroságban fognak elmarasztaltatni; ily módon április 3-tól 8-ig a városi és tanyai összes lakosságból lett kirendelve naponként 2439 gyalogos és 1223 igás erő, mely erő a behozott cédulák igazolása szerint kevés kivétellel ki is állott.

letet, melyben miss Anda lakott. Egyenesen az elnök-tábornokhoz sietett.

Az elnök jól ismerte a híres hajóst. Előzékenyen fogadta, sőt kezét nyujtván neki, mondá: Elvitázhatlan szerencse, hogy Lorison ezredest láthatom! Bizonyosan ama csintalan hajó hadnagy ügye hozta ide. Nos, nem az?

— Ugy van, tábornok polgár! Több hóval ezelőtt azt ígérte nekem, hogy Atkius Nollen részére kegyelmet eszközöl. Szabad kérdeznem az eredményt?

— Ő elfoglalhatja előbbi helyét.

Lorison átvette az iratokat, meghajtá magát s eltávozott. Végig ment a Washington téren, majd a Franklin-utca felé tért. Sok ismerős arcot látott, de senkit sem szólított meg. Ugy akarta, hogy őt se ismerje senki.

Az utca végén egy falragasz kötö le figyelmét, mely hangosan hirdeté: „Azon hajó, mely az Oceán hirhédét kalózáat elfogja, tizezer dollárral jutalmaztatik“... Ez kissé megzavarta őt, azonban elhagyván a helyet, nyugodtan folytató sétáját. Gondolatai a kis szigetkén jártak, Georinere gondolt s oly jól esett tudnia, hogy van: kiért élni kötelessége. De ugyanakkor lábai csak nem földhöz tapadtak, megpillantá miss Andát.

Hirtelen befordult egy mellékutca felé. Menekülni akart, de hasztalanul. A nő is megismeré őt s bár Lorison gyorsan haladt, a miss mégis utólrta őt.

A leány haragtól villogó szemekkel állott elébe, ajka remegett s alig bírta kimondani: Lorison kapitány, ön becsstelen ember!

Lorison megrendült. E szót eddig még sohasem hallotta. Ha a nő másképp szólott volna hozzá, talán pirult volna, talán békítőleg lépet volna föl, vagy éppen ha könnyelműleg is, mint ezelőtt tette, megnyugtatta volna őt, csak hogy szabadulhasson tőle, de ily megszólítás a kegyetlen Lorisonná tette őt. Hidegen tekintett a nőre, aztán keserűen mondá:

— Ha a miss ily udvarias irántam, akkor kénytelen vagyok a távozásra engedelmet kérni!

A munkaerőnek naponként föl váltva, fentebbi módon történt kirendelése sokkal célhoz vezetőbb volt az előbbi általános kirendelésnél, mert először a kirendelt lakosság rendesen kiállott, másodsor pedig a lakosságnak ki nem rendelt része képes volt már majdnem három héten át szünetelt mezei munkáját ismét folytatni.

Minthogy az árvíz folytonosan növekedett, és a Tisza jobb partján lévő védgátakat az árvíz mindinkább fenyegette, a megérkezett katonaságnak egy része az egész gátvonalon éjjelenként őrzáratokra volt kirendelve a végből, hogy gátaink valaki által át ne vágassanak, napközben a katonaság a töltéseken folytatott védmunkálatoknál fölügyelettel megbizottak támogatására és az itt-ott megbomlott rend föntartására alkalmaztatott.

A védmunkálatok műszaki részének vezetésére a társulati mérnök mellé Csukás Benjamin, társulati igazgató által Purjesz Náthán, Bula Sándor és Szalai István helybeli mérnökök, valamint Stammer Sándor megyei alispán úr intézkedése folytán Deák Sándor, megyei mérnök, és Póka Kálmán, állami mérnök lettek alkalmazva.

Április 6-án és 7-én legmagasabb volt a víz, amedőn is a vízállás a földi mérce szerint 25' 3" volt; ekkor már a gát-magosítási munkálat is annyira haladt, hogy tisztai védgátaink másfél lábbal magasabbra lettek emelve a vízszinnél, és miután a védmunkálatokra az idő nagyon kedvező volt, nagy kilátás mutatkozott, hogy isten segedelmével városunk és határunk a vízveszélytől megmentetni fog; ebbeli reményünk azonban még biztosabb lön akkor, midőn április 8-án a Tisza árja a balparti úgynevezett hármasi töltést elszakította, ezt megelőzőleg már némi csekély apadás is mutatkozott, minek következtében a víz április 8-tól 10-ig 23' 10"-re apadt le, ámbár 5—6" visszaduzzadt, az apadás ismét folytonosan tartván, bizton hihettük, miszerint a vízveszélytől — hacsak valami vesélyes gátcsúszás nem áll elő, — meg vagyunk mentve.

Ezen kecsegtető remény dacára azonban mégsem hagyunk föl a védelemmel, mert azt egész 12-ig abban hagyás nélkül folytattuk. (Folyt. köv.)

Helyi hírek.

* Simonyi Ernő ur, országgyűlési képviselőnk f. hó 17-én érkezik körünkbe, hogy az ezt követő napon beszámoló beszédet tartson választói előtt.

* A helybeli járásbirósági személyzet szépen emlékezett meg a fölösletott hmvásárhelyi törvényszék elnöke: Kossa László urról, nyugdíjaztatása alkalmából. Hosszu időn át való buzgó és lelkiismeretes működésének a maga részéről való csekély elismerésül ugyan is a szentesi járásbirósági összes személyzet emlékül egy szép ezüstserleget készítettett, melyet maga Farkas Gedeon, járásbíró ur nyujtott át szerdán a volt elnöknek.

— Ön megcsalt engem!
— Ön úgy találja, miss? Meglehet. Az emberek sok olyast elhisznek, ami tulajdonképen nem történt meg, tehát nem is igaz.

Miss Anda azonban nem volt azon nő, ki könnyen rábeszéllette volna magát. Karját Lorison karjába fűzte s mintha misem történt volna, végig ment vele a tengerparton.

— Hol volt ön oly sokáig, Georges?
— Mint mindig, a tengeren.

Anda keserű szemrehányással mondá: Igaz, ön mindig a tengeren van.

— Hajós vagyok!
— Ugy el nem hagyom önt többé, önnel megyek én is, neje akarok lenni, boldog, szerető neje!

Lorison iszonyatos nyugalommal kérdé: Nem kapta-e ön leveletem?

— Fájdalommal olvastam, de nem hiszek sorainak Lorison arra nem képes. En szeretem önt, neje akarok lenni!

— Az nem lehet!
— Miért?
— Késő? Nős vagyok.

A nő szemébe nevetve mondá: Soha, soha nem fogom hinni.

Lorison erre misem felelt neki. Ment vele hajója felé. Miss Anda egy ideig hallgatott, gondolataival volt elfoglalva, majd egy eszme kapta meg, megállítá a kapitányt s izgatottan mondá: En nem akarom, hogy önnek neje legyen. Nem akarom!

— Az pedig van!
Miss Anda csaknem föl sikoltott, Lorison azonban nem akart látványul szolgálni a járó-kelőknek. Andához hajlott s mondá: Ugyan miss, ne legyen oly gyöngé. Ami történt, megtörtént! Aztán ismerhet, hogy nem szoktam elérzékenyülni.

Nemsokára a hajón voltak. (Folyt. köv.)

Mr. Flottel nagyon elkeseredett leánya eltűnésén. A régi jókedv elhagyta őt úgyannyira, hogy legbensőbb barátai iránt hideg, sőt olykor kiméltelen is volt. Eleinte azt hívé, hogy talán Lorison szökteté el a leányt. De miért? Hiszen örült szerelmüknek. Majd reszra gondolt s megnyugodott abban, hogy miss Ellának okvetlenül Lorisonnal kell lenni. Hol is lenne másutt? Ők szerették egymást.

De mennyire megrettent, midőn a kapitány egy napon Ella nélkül jelent meg nála. Utolsó vizagztaló föltevését megsemmisítve látta.

Lorison szokott módon köszönté őt, s midőn a viziontlátás örömeből kifogytak, a kapitány nyugodt, komor hangján szólott mr. Flottelhez: Ön nemde azt hiszi, hogy üzleti ügyekben keresém föl? Pedig fontosabb dologban kell önnel beszélnem. Egy mellékszobába távoztak. Lorison kapitány egyenes támadással kérdé: Haragzik ön miss Ellára? Ne komorodjék el! En ezt nem tenném. Leánya tévedése csekély, csaknem semmi. Hogy szerelme erősebb volt, arról ő legkevésbé tehet. Ön csupán számító ember, a szív ügyeit éppen nem érti. En visszafogom adni önnek leányát.

Az apa, bár leányának e tette által mélyen sértve érezhette magát, elfeledkezett a haragról, az apai szeretet győzött, megragadá a kapitány kezét s csaknem esdve kérdé: Hol van? várom őt!

— Én a miss nem szemrehányások hallgatásának, inkább az apai szeretetnek adnám vissza! En a miss nem itélem el, önnek még kevésbé szabad azt tenni. Jaj azon apának, ki kénytelen leányát szégyenleni. Végtere is, mi célja lerne annak? A leány szégyenérzete örökre elszakítaná őt öntől. A leány hibája ekkor az apa bűne volna. Visszahozom őt az esetben, ha ön szavát adja arra, hogy tettét sohasem említve, éreztetve, teledni fogja!

— Igérem, szavamat adtam!

Lorison aztán megkiméltendő magát a kérdésektől, távozott. Az utcára érve, szigoruan kertülte azon épü-

— Lapunk mult számának vezércikkében, a 13-dik sorban egy értelemzavaró sajtóhiba fordul elő, mit is kérünk így helyre igazítani: elleneinket helyett elődeinket.

* Rendkívüli közgyűlést tartott mult vasárnap, mint lapunkban is jelezve volt, a helybeli általános ipartársulat a szegedi kiállítás érdekében. A gyűlésben először ifjú Zsoldos Ferenc, elnök azután mások emeltek szót a kiállítás nagyfontosságú ügyében és egyszersmind buzdításul a társulat tagjainak, hogy azon minél nagyobb számban vennének részt. Ezek után a gyűlés egy kiállítási bizottságot (Tagjai: Sréter Ferenc, Vass Imre, Vass Lajos.) nevezett ki, melynek föladatává tette, hogy a polgármester elnöklése alatt álló városi kiállítási bizottsággal egyesülvén, minden lehető kövessen el a maga körében arra nézve, hogy Szentese város iparosai e kiállításon méltóan legyenek képviselve.

* A szegedi országos kiállítás végrehajtó bizottsága következő közlemény átvételére kéri föl a hazai lapokat: „Kérem a kiállítókat! Az ez évi országos kiállítás érdekében tisztelettel fölkérjük a vidéki bizottságokat és a hazai kiállító közönséget, hogy-habár a bejelentési határidő előreláthatólag valamennyivel meg fog hosszabbítani: sziveskedjenek bejelentéseiket a szegedi végrehajtó bizottsághoz hováhamarabb beküldeni, hogy a térbeosztást illetőleg megkezdett munkálatok akadály nélkül folytathatók legyenek. Ehez képest jó lesz a bejelentéseket minél előbb eszközölni. Szentestről eddig még csak néhányan jelentettek be kiállításra szánt cikkeket.

* Az általános ipartársulat mult vasárnap tartott választmányi gyűlésében, miután az eddig ideiglenes minőségben működött és ez alkalommal egyhangúlag megválasztott jegyző: Kulinyi Zsigmond ezen tisztségről lemondott, jegyzőnek Szivós Béla, tanár, pénztárnoknak Sulcz András, ügyésznek Tóth János, köz- és váltó-ügyvéd választott meg. Ime tehát, az ipartársulat tényleg megkezdte működését. Most már csak iparosaink áll, hogy azt minél nagyobb mérvű támogatás által képessé tegyék szép céljai megvalósítására. A kisebb társulatoknak legjobb lesz csatlakozni. Úgy halljuk, hogy ilyen szándékot jelentett ki már is a mesárosok testülete. Kövessék példáját a többiek is.

* A jótékony nőegylet csütörtökön tartott bizottsági ülést, melyben óvónőnek Hudetz Eliz k. a. vétett föl. Ehhez képest immár június közepén okvetlenül megnyílik az óvoda. Szolgáljon ez tudomásul addig is, míg a megnyitásra néve szabályszerű értesítést közölhetnénk.

* A kilences gát miserábilis állapotban van ugyannyira, hogy majdnem életveszélyes, de minden esetre csonttörő rajta az utazás. Ha már az árvíz elmúlt, hát jó lesz az újutóba jöket is, melyek közé ez tartozik, orvosolni. Fölvívjuk rá a megyei hatóság figyelmét.

* Színházi újdonságra van kilátásunk legközelebb. Az igazgató ugyanis nagy áldozat árán megszerezte Tóth Edének utolsó és legjobb művét, „A tolonc”-ot, melyet Budapesten a mult héten adtak először és melyet a fővárosi lapok egyhangúlag dicsőítettek. Szép igyekezet Krecsányi úrtól, hogy a közönségnek minden módon kedvében akar járni, de az a kérdés: vajlon képes lesz-e társulatát nálunk csak addig is tisztességesen fönttartani, míg az ezen új darabot betanulja. Ha tovább is ennyi érdeklődéssel viseltetünk a színészet iránt, bizonyára nem kapunk még ódon-ságokat sem.

— A szintársulat e heti műsorozata: Ma, vasárnap, június 4-én „A pünkösdi királynő,” Szigligeti Ede eredeti népsziműve, bérletfolyamban; hétfőn, 5-én: „A nagyapó,” eredeti népszimű, bérletfolyamban; szerdán, 7-én: „Tricoche és Cacolet, vagy: egy újvatu tudakozó-intézet,” francia bohózat 5 fölönásban, bérletfolyamban; csütörtökön, 8-án: „Alfonz ur,” ifj. Dumas Sándor nagyhatású társadalmi sziműve, bérletfolyamban; szombaton, 10-én „Egy könnyelmű leány,” életkép énekekkel, hét képben, bérletfolyamban; vasárnap, 11-én: „Angyal Bandi,” eredeti népszimű 4 szakban, bérletfolyamban, mely darabhoz Krecsányi József Károly, a helybeli dalárda karnagyának saját szerzeményű népdalait alkalmazza, melyeket szerző sziveségből engedett át az igazgatónak.

* Pócs János, kiről mult számunk közgyűlési tudósításában azt írtuk, hogy a vízveszély alkalmával künn töltött időre tiszteletdíjat kért a várostól, a legotrombább hangon és modorban arra szólított föl, hogy a valóságnak megfelelőleg módosítanók ezen állításunkat, mert ő — úgy mond — nem kért tiszteletdíjat, hanem követelt 24 napra 24 ft. napidíjt, amihez teljes joga van, miután a városon kívüli elfoglaltatásban hivatalnokok is követelhetnek diurnumot. Ezen az alapon mi is beösmérjük, hogy Pócs úrnak követelése volna, ha kiküldetése rendkívüli körülmények között

és oly időben nem történik, amikor mint polgár is köteles lett volna a teljesített munkát díjtalanul ellátni. Az ő határozott kívánságának teszünk tehát eleget azon kijelentés által, hogy „Pócs János, városi írnok a vízveszély idejében a gáton töltött 24 napra követelt 24 ft. napidíjt, amit a közgyűlés nem szavazott meg neki annak dacára, miszerint olyan nagyon jogos a követelése.”

— Rendőri hírek. Május hó 20-án egy, mintegy 12 évesnek látszó, hosszú szőke hajú ismeretlen női hullát fogtak ki a Tiszából, melyről az előrehaladt rothadás következtében már a végtagok egy része is hiányzott. — Kelencs István, 22 éves görög juhász apja házában május 29-én reggel 6 órakor fölakasztotta magát. Öngyilkosságának oka ismeretlen, de annyit tudva van, hogy előtte való nap részeg volt. — Özv. Ádám Székely Istvánné szül. Dombai Sára, 60 éven fölüli asszony május 30-án reggel, saját lakásán fölakasztotta magát. — Valami kasza kapakortlító, szegvári illetőségű Vince Balázs vasárnap éppen olyasmit, — kaszához való üllöt és kalapácsot — lopott a piacon, amire, hogy dolgozzék vele, alig van szüksége. Azonban rajta vezetett a szerszámlopáson, mert a rendőrség rögtön elfogván őt, hűvösre tette.

Értesítések. Özv. Somodi Istvánné II. t. 1266. számú háza szabad kézből eladó. — Székely Ferencnek a közép-rakodókeret melletti első oszt. házi földje eladó. — Vecseri Józsefnek nagynyomási 4 első oszt. házi földje eladó (külön tagba.) Nemes Juliánnának a széchenyi út melletti 1 részlet földje eladó. — Özv. Somodi Istvánné, és Somodi István II. t. 488. számú közös házék eladó. — Csernus Lukács Istvánnak a Rekettyésen 10 hold szénája van lábán eladó. — Keresztes Nagy Péter I. t. 232. számú háza eladó. — Virágos Istvánnak kistőkjei 9 hold kaszálója pénzért kiadó. — Aszt. Balogh Mihályné örökösök uralma III. t. 13. számú házuk bérbe kiadó. — Cagányi Berta eszteri tanyáján Bugyi Pálnak 30 vontató gyepszénája kisebb nagyobb részletekben eladó. Seres Lajos kereskedésében egy fiu tanoncnak fölvetetik.

Irodalom.

* „Életképek” című napilapot indított meg június elsőjével Jókai Mór, melynek programja a következő: Az „Életképek” a fölirrott szerkesztőség vezetése mellett június elejétől fogva naponta meg fog jelenni, nagy quart alakban 8 lapon. Tartalmát fogják képezni: társaséleti, szépművelési, valamint a tudomány minden ágának népszerűsítésére szolgáló értekezések; irányszemek a kiválóbb napikérdések fölött, kizárásával a legszorosabb értelemben vett politikának. Novellák, életképek, humorisztikus válfaj, csatáképek, történelmi rajzok, monographiák. Elbeszélés és lírai költemények, a versekben írott sziművek és regények. Utelirások, táj és népmertetések, régészet, új találmányok bemutatása; életírások. Bírálatok és esszék a színház és irodalom tudomány és szépművészetek köréből. A társasélet nevezetesebb eseményei, fővárosi és vidéki közérdekű hírek, a krónikaszerű lajstromozás mellőzésével. Bel- és külföldi levelezések. Mindezen rovatok betöltéséhez a legkiválóbb irodalmi erők közreműködéséről vagyunk biztosítva. Hirdetmények, (miket az ílem és az olvasó közönség iránti tisztelet fog megválogtatni.) Lapunk illusztrációi leendő. Elbeszélésekhez, költeményekhez művészién kivitt metszeteket fog hozni a szöveg között, vagy alkalmilag nevezetesebb arcképeit és magyaros ábrákat. Az elsőbket Jankó művészi rajzai után. S e tekintetben lapunk, mint első és egyetlen képes napilap, úttörőnek tekinthető. Jókai Mórnak minden ezután irandó komoly szépirodalmi művei, (a nagyvilágban bábú regények kivételével, miket programmunk mellőz) egyedül e lapban fognak megjelenni. A lap díszes kiállításáért és pontos szétküldéséért az Athenaeum kezkesedik. Jókai Mór, kiadó tulajdonos és lapvezér. Tóth Kálmán, felelős szerkesztő.

Előfizetési feltételek: hét hónapra: júniustól december végéig 10 ft 50 kr., félévre: júniustól november végéig 9 ft, négy hónapra: júniustól szeptember végéig 6 ft, negyedévre: júniustól augusztus végéig 4 ft 50 kr. egy hónapra: júniusra 1 ft 50 kr. Hét hónapos, vagy fél éves előfizetőknek Jókai Mór „Forradalom alatt irt műveit”, pompás aranyfűzős díszkötésben, (melynek bolti ára 5 ft) fogjuk megküldeni díjtalanul. Gyűjtőknek és könyvtársoknak tiz százaléki elengedés. Az előfizetési összegek az Athenaeum irodalmi és nyomdai társulat kiadó-hivatalához intézendők (Budapest, Ferenciek tere 7. sz.).

* „A Figyelő” című hetilap f. évi júliustól fogva mint irodalom-történeti közöny négy ives 8 rétt havi füzetekben fog megjelenni az irodalmi téren is előnyösen ismert mostani kiadó: Abafi Aigner Lajos szerkesztésében. Az előfizetési díj félévre 4 ft, lehetőleg e. hó. elején küldendő be a kiadóhoz (Budapest IV. váci utca 18.), miután az első füzet már június közepén fog megjelenni.

* Az „Új idők” című szépirodalmi és társadalmi divat-tárcájú hetilap 22-ik számának tartalma: Élettanulmányok, Váry Gellértől. A csillag jegyese (Imre Iván költeménye). A legyező mögött (Droz Gusztáv rajza.) Ha szeretlek-e? (Harlossohn költeménye, Borsódi Béla fordításában.) Két bűnös. (Schlaegel elbeszélése.) Egy életkép. A tárcairól. (Tóth Sándor.) A tulvilág komédiája, irta Koroda Pál (bírálat Revicky Gyulától.) Irodalmi, társadalmi és művészeti hírek. A boríték apróságai. Ezen, Benedek Aladár által szerkesztett lapot, melynek előfizetési ára negyedévre 2 ft 50 kr. (kiadó-hivatal: országot 45.) ajánljuk olvasóink figyelmébe.

Színház.

—d. Az egyszeri ember úgy irta körül a színházat, hogy az olyan hely, ahova sok ember jár. Tökéletesen meghazudtolta ezt a definíciót a szentesi közönség, mert bizony a mi színházunkba nem járnak sokan. Sokan?... A három első előadásán összesen nem volt annyi ember, amennyi egyszer félig megtöltene a színházat.

Elfagyott-e a jókedv, vagy mi az oka ennek a részvétlenségnek, nem tudjuk, de bármily rossz körülmények közt is többet vártunk volna az intelligenciának a művészet iránti áldozatkészségétől már csak azért is, mert az itt tartózkodó szintársulat teljes mértékben megérdemli a pártfogást.

Sainte vártuk az első, második és harmadik előadásnál azon kijelentést, hogy a napi költségek sem lévén födözve, az előadás elhalasztatik. Az igazgató úr azonban dús eredményre méltó kitarással folytatja

a jobbnál jobb darabok szabatos előadását. Hát ha a jó hír, melyet a gyér számmal megjelent közönség bizonyára terjeszt, érdeklődést kelt azokban is, kik még eddigelé személyesen nem győződtek meg a társulat életrevalóságáról?

És amilyen kevés a közönség, éppen olyan csekély a lelkesedés. A gyér számmal megjelenők is oly hidegen viselik magukat, tetszésüknek annyira nem adnak kifejezést, hogy csodálunk kell, ha a szereplők egyáltalában képesek kedvvel játszani. Tehát sem kegyeret nem nyújtunk a művészetnek, sem babérokat? Így okvetlenül éhen kell veszniük ambíció-kielégítés dolgában is. Pedig, ha egyebet nem, azt már csak megtehetjük, hogy a szokott módon fejezzük ki elismerésünket egy-egy, erre érdemes színésznek vagy színésznőnek.

Szombaton (május 27.) „Petaud király advara” című vig operette került színre. Ennek előadásával Krecsányi úr bebizonyította, hogy társulata operettekben is emberül helyt áll. Krecsányiné (Girandole hercegnő), Szentesy Vilma (Leo herceg), Dezső Ödön (Petaud király) és Kiss Ferenc (Alexibus) mindvégig jól játszottak és énekeltek. Szentesy Vilma ez este először lépett föl és arról győzött meg, hogy hivatta volna a közönség kedvencévé válni, ha egyáltalában volna közönség. A kisasszonyok szép, iskolázott hangja már magában véve is dicséretet érdemel, nem is szólva arról, hogy gyönyörű szinpadai alak és izléssel tud öltözködni.

Krecsányiné a 18 éves gyermek-hercegnőt, kit a világtól elzárva és a szó szoros értelmében gyermeknek neveltek, ügyes, helyes fölfogással mutatta be.

Az énekkar jól be van tanítva. Az egész előadás összevágó és kerekded, amibez véve, hogy a darabnak igen kedves zenéje van, — élvezetes estét töltöttünk.

Vasárnap, legnagyobb csodálkozásunkra még kisebb közönség előt, Kempelen Győzőnek „A két drótostót” című népsziművét adták elő.

Olyan szimű, melynél igen jól lehet mulatni. Legnagyobb és háladatosabb szerep benne a Kruponacsek Marci drótostóté, melyben Breznay valóságos brilirozott. Mellette említendők: Aranyossy (Florek Jani), Aranyossyné (Böske) Kiss Ferenc (Huboda Pista), Breznayné (Florekné) és Krecsányi (Dörgő, esküdt.)

Kedden: „A házi kereszt” és „XXII. Cactus, Tulipán sziget uralkodója.” Az első darabnak egész személyzete (Fábry Gizella, Dezső Ödön, Aranyossy, Aranyossyné) sikeresen igyekezett a különben is szellemű vigjátékot élvezetessé tenni. — A másodikban kitűntek: Krecsányiné, Szentesy Vilma, Dálnokyné, Breznay és Dálnoky.

Szerdán: „Farsangi iskola a nagyvilágban.” Írta: Vahot Imre. Zamatos magyar vigjáték, tele józan morállal, melyet sokkal többünknek kellett volna meghallgatni. Nagyobb szerepekben kitűntek: Breznayné, Aranyossyné, Szentesy Vilma, Breznay, Krecsányi és Dezső Ödön. Különösen Krecsányi a kalandor, pöffeszkedő gróf jól kidomborított alakjában. Kiss szerepben ugyan, de előnyösen mutatta be magát ez este Székely Emma (Borcsa, szobaleány), kit eddig még csak a chorusban volt alkalmunk látni. Most megmutatta, hogy kisebb, de mégis önálló szerepekben egészen helyén van. E mellett elég csinosan énekel.

Csütörtökön „Griseldis, a szénégető leány,” népies dráma. Ez volt az első dráma. És meggyőződünk, hogy abban is erős a társulat. Mint művészo, szerepének teljes magaslátán állott Tokayné-Kézsráki M. asszony (Griseldis), kit ez este láttunk először. Hiven — és ez sokat jelent — állította elének a szerelméért mindent föláldozó nőt és anyát, még hivesben a büszke nőt, ki, miután szerelmének mindent odadobott, eldobja magát a kedves férjet is, midőn megtudja, hogy játszottak vele. Az a kis közönség, mely jelen volt, most első esetben, melegedett föl valamennyire és róttá le Tokainé iránti tisztelete adóját tapsokban. Kaptak a tapsokból, de meg is érdemelték Breznay (Cedrik, szénégető) és Dezső Ödön (Percival.) is.

A nagy világból.

A háború elkerülhetetlenné lett, az európai Törökországban a lázadás kiütött, Abdul-Aziz szultánt trónjától megfosztották. Helyébe a trónörökös Murád proklamáltatott szultánná.

Szerbiával Montenegro is szövetekezett a félbold elleni háborúra. — Szerbia hadkésztületei be vannak fejezve, — írják a „Pol. Corr.”-nak — Tsernájef, a ki szerb tábornoknak van kinevezve, szemlét tartott a határerődök és a fegyverraktárak fölött, és azt jelenti a fejedelemlnek, hogy Szerbia kész a háborúra, úgy, hogy minél előbb meg is kell azt kezdeni.

Őt nagy önkényes csapat fogja nemsokára Szerbiát elhagyni; az egyikkel Illoja Bolgárországra, a

másikkal Hubmayer Bosniába, a harmadikkal Strati-
mírovics Ó-Szerbiába megy, a negyediket Oreszkovics
Boszniába, az ötödiket Petrovics a viddini pasalikba
fogja vezérelni. Minden csapat szerb tisztek által szer-
veztetett és kitűnő fegyverekkel rendelkezik. Szerbiá-
val egyidejűleg kezdi meg Montenegro is a harcot a
török ellen, de a vezénylet a két hadsereg között egy-
előre nem lesz egyesítve.

Május 31-én jelentik Zágrábból — mint a „N. H.”
írja, — hogy a szerb hadsereg egyik hadteste már
mult vasárnap átlépett a Drina határszéli folyón s,
hogy az ellenségeskedések már tényleg meg is kez-

dődtek; e hír állítólag azért jött oly későn és kertlő
úton, mert a szerb kormány az actióra vonatkozó, min-
den adat terjesztését megtiltotta. Bécsi lapok tudósításai
szerint a Budapesten levő diplomaták minden pillanat-
ban várják a szerb hadizenet híreit.

A hercegovinaiak és a törökök között folyton
tartanak a csatározások, a legutóbbi kobilja-glávai út-
közetről Ragusából május hó 26-áról szláv forrásból
jelentik: A felkelők értesültek, hogy Mukthár basa
Grackoból Bilek felé szándékozik menni 5500 főnyi
válogatott sereggel és 3 üteggel. A felkelők fedezett
állásban várták be a törököket, és meg is támadták

azokat, a törökök a váratlan támadás ellenében darab
ideig tartották magokat, de aztán kénytelenek voltak
visszavonulni.

A visszavonulás kezdetben rendesen ment, de
később vad futással változott. A veszteségek mindkét
részben jelentékenyek. Mukthár basa hír szerint legkö-
zelebb ismét kísérletet teend nagyobb haderővel Bi-
lekbe jutni; ez lesz bevezetése a Nicsics irányában
tervezett új expedíciónak. A hercegovinai lázadók min-
denfelől segédszolgálatokat vonnak magukhoz; számukat
jelenleg 7000 főre teszik.

Felelős szerkesztő: **Kulinyi Zsigmond.**

H I R D E T É S E K.

276/1876

Árverési hirdetmény.

A szentesi kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóságnak
1876. évi május hó 17-ik napján 2530. sz. a. kelt végzés folytán
közli: miszerint Grünwald Dávid és fiai szentes lakos,
mint végrehajtó részére 55 frt 6 kr. tőkötvetelés és járuléka
kielégítése végett Selmeci Mihály és Kovács Judit szentesi
lakos végrehajtást szenvedettől lefoglalt s a szentesi 1027. számú
telekkönyvbe 1304. r. szám a. bevezetett és 300 frtra becsült
325. nsz. 61 udvarterfi ház és tartozékainak Selmeci-Tóth Mihályt
illető fele rész ingatlan vagyonnak végrehajtás utjáni elárverelté-
se elrendeltetvén, ennek foganatosítására első határnapul 1876.
évi július hó 10-ik napjának, szükség esetében második határnapul
pedig 1876. évi augusztus hó 14-ik napjának délelőtti 9 órája
a kir. járásbíró telekkönyvi hivatalos helyiségébe oly föltételek
mellett tüzetik ki, hogy:

1-ször kikülföldi ár a becsár.
2-ször venni szándékozik tartoznak a becsár 10%-tőljját bá-
natpénzzel a végrehajtó kezébe előre letenni.
3-szor tartozik vevő a vételár első 1/3-át a bánatpénz beszám-
lításával azonnal, második 1/3-át két hó, az utolsó 1/3-át négy hó
alatt, mindég az árverés napjától számítva, járó 6%-től kamataival
együtt befizetni.

4-szer az árverésen vett birtok utáni száallékot vevő vise-
lendi, az árverési költségekkel együtt.

5-ször a megvett ingatlan rész vevőnek azonnal birtokába
boesáttatik, a telekkönyvi átíratás azonban csak az egész vételár
lefizetésének igazolásával fog megengedtetni.

6-szor a fizetési határidők meg nem tartása esetében vevő
kárára új árverés fog kitétetni.

7-szer hogy az első árverésnek netán eredmény nélküli el-
mulásával a főntebb körülírt ingatlan a második árverésen becsá-
ron alul is eladatni fog.

A becsárlás és árverési föltételek az árverés alkalmával föl-
olvastatni fognak.

Azon jelzőlogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi hatóság
székhelyén, vagy ennek közelében laknak, fölhívattak, hogy a vé-
telár-fölösztás alkalmávali képviseltetésük végett, ezen hatóság szé-
khelyén megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az el-
adásig jelentsék be, ellenkező esetben hivatalból kiuevezett gondnok
által fognak képviseltetni.

Végre mindazok, kik a fent körülírt ingatlan iránt tulajdoni
vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnek,
ezennel felhívattak, hogy igénykereseteiket e hirdetmény közzété-
telének, utolsó napjától számított 15 nap alatt a telekkönyvi ha-
tóságnál nyújtsák be, különben azok a végrehajtás folyamatát nem
gátolva, igényük egyedül a vételár fölszámoláshoz fognak utasítottatni.
Kelt Szentesen, 1876. évi május hó 24. napján.

Aigner Imre, végrehajtó.

Liszt eladás.

Alulírott tudatja a tisztelt közönséggel, mi-
szerint vizalmi pülett, mindennemű

liszt eladására

saját házában boltot nyitott.

Mint hogy az aradi liszt jó minősége ismer-
tes, azt hiszi alulírott, hogy ezen körülmény, va-
lamint a liszt mérsékelt ára a tisztelt közönséget
kielégíteni fogja.

Szentes, 1876. június 1-jén.

Schleier Sándor.

Lakásom: IV. tized, kisérpart utca 136. sz.
(egykor Goldschmidt-féle) ház.

Meghívás.

A mindszeri „önsegélyző-egylet“ június hó 5-én tartandó

RENDKIVÜLI KÖZGYÜLÉSÉRE,

melyre a részvényes tagok minél nagyobb számmal megjelenni kéretnek.

Tárgyai lesznek:

1. A kimondott, takarékpénztárrá átalakulás folytán, a keresk. törvény értelmében
módosított alapszabálytervezet fölolvastása és elfogadása.

2. Elnök, igazgató, 8 igazgatósági tag, 5 fölügyelő bizottsági tag választása.

Az igazgatóság.

Figyelmeztetés.

Ezennel bátorságot veszek magamnak a t.
cz. közönséget és vevőimet figyelmeztetni, hogy
saját felügyeletem alatt, legnagyobb gondnal ké-
szített és a budapesti kereskedelmi kamarától
100/1873 szám alatti védjeggyel ellátott és hatósá-
lag engedélyezett

SÓSBORSZESZ,

Szentesen: Abafy László, Dobray Sándor,
Gombos Károly, Molecz Károly, Vutsák
János és társa uraknál mindig eredeti áron
kapható.

Tisztelettel:

Bárvárt Károly,
Budapest.

Schwarz Dániel

I-ső tized, 720-ik szám alatti háza
bérbe kiadó.

Bartha János járásbírónál
egy lakás van kiadó,

mely lakás áll: 2 szoba, konyha, kamara
és padlásból.

Pályázat.

Csongrád megyében kebeleztet Teés és Fábán Sebestyén egyesült községekben 1000
frt biztosíték letételével egybe kötött pénztárnoksággal kapcsolatban álló s Teés részéről 200
— Fábán Sebestyén részéről 500 frt fizetés, s ezen fölül 100 frt lakbér összeggel díjazott,
lemondás folytán üresedésbe jött közjegyzői állomás, a f. évi július hó 5-ik napján fogván vá-
lasztás utján betölteni, pályázni ohajtók — azon kijelentéssel, hogy a megyei t. közgyűlésnek
475/1873 szám alatt hozott határozata értelmében csak községgjegyzői szigorlatot tett egyének pá-
lyázhatnak, — fölhívattak, fölszerelt, saját kezűleg irt kérvényeiknek, a választást megelőzőleg
a tiszántúli járás szolgabírói hivatalhoz leendő bemutatására.

Kelt Szegvárt, 1876. június 1-én.

Vidovich Antal, szolgabíró.

Üzlethelyiség változtatás.

Alulírott van szerepcém tudomására hozni a n. é. közönségnek, miszerént

fűszer- és vegyeskereskedésemet t. Gombos Károly ur házában,

az ugynevezett lutrisboltban rendeztem be, hol is mindenféle fűszer, festék, norinbergi, és rövidárak igen jutányos áron, és pontos kiszolgáltatás mellett a
n. é. közönség becses figyelmében ajánlom, és pártfogását kérve vagyok Szentesen, 1876. május 21.

Készszolgája: **Seres Lajos.**

Kaszáló elárverezés.

A bökény-mindszeri Tisza-szabályozási tár-
sulat gátvonalán termelt kaszáló folyó évi június
hó 6-án és 7-én, azaz kedden és szerdán a hely-
színén tartandó nyilvános árverésen, azonnali
készpénz fizetés mellett, el fog adatni, mire a
venni szándékoztók ezennel meghívattak.

Az árverés kezdődik reggeli 9 órakor a bö-
kényi csárdánál és tart lefelé a szegvári határig;
— másnap folytatólag a szegvári határtól le
Mindszerig.

Kelt Szentesen, 1876. június hó 1-jén.

Az igazgatóság.

Ecetgyár megnyitás.

Alulírott tisztelettel jelentem a nagy-
érdemű közönségnek, hogy a III. tiz. 58.
számú, Nyiri Lajos-féle házában

ECETGYÁRAT

nyitottam. — A legjutányosabb árak mel-
lett kapható lesz nálam ezentul a legjobb
minőségű borecet, essencia és közönséges ecet
kisebb és nagyobb mértékben.

Tisztelettel:

Szilágyi Imre, ecetgyáros.

Lakhely változtatás.

Alulírott tisztelettel tudatja a nagyér-
demű közönséggel, hogy lakását atyja há-
zából új-patika utcza,

Lakos József, szijgyártó

mester házába tette át, s a t. c. közönséget
kéri továbbra becses pártolásáért.

Tanonoul

egy jó erkölcsű és házból való fiut fölválal.

Mély tisztelettel:

Kotvan Mihály,
férfi-szabó.